

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

KIMBERLIJA MAKKREITA

IDEĀLA DZĪVE.
IDEĀLS RAJONS.
IDEĀLA SLEPKAVĪBA.

**veiksmīga
laulība**

KIMBERLIJA
MAKKREITA

**veiksmīga
laulība**

KIMBERLY
McCREIGHT

**a good
marriage**

KIMBERLIJA
MAKKREITA

**veiksmīga
laulība**

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Ma 318

A GOOD MARRIAGE. Copyright © 2020 by Kimberly McCreight
All rights reserved.

Kimberlijas Makkreitas romāna "Veiksmīga laulība"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Marta Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-993-9

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2020

*Tonijam – visa labā sākumam
un vienīgajām beigām, kam ir kāda nozīme*

MĪLESTĪBA NEKAD NEMIRST DABISKĀ NĀVĒ.

Anāisa Nina "Četrkameru sirds"

Prologs

Es nevēlējos, lai kaut kas tāds notiktu. Tas izklausās muļķīgi. Taču tā ir patiesība. Un skaidrs, ka es nevienu nenogalināju. Nemūžam nenogalinātu, nemūžam to nespētu. Tu to zini. Tu mani pazīsti labāk par visiem citiem.

Vai es pieļāvu kļūdas? Noteikti. Es meloju, rīkojos egoistiski. Es darīju tev pāri. To es nožēloju visvairāk. Ka nodarīju tev sāpes. Tāpēc ka es milu tevi vairāk par visu citu šajā pasaulē.

Tu taču to zini, vai ne? Ka es tevi mīlu?

Es tā ceru. Tāpēc ka ne par ko citu es nedomāju. Un vieninieka kamerā ir daudz laika, lai domātu.

(Neraizējies – es panācu to, ka mani ievieto "kastē". Tā viņi dēvē vieninieka kameru. Citādi te ir pārāk skaļš. Visas nakts garumā cilvēki sarunājas un kliec, un strīdas, un murmina muļķības. Ja tu te neierodies, zaudējis prātu, tad beigās to zaudēsi. Un es negrāšos zaudēt prātu. Tu zini arī to.)

Paskaidrojumi. Vai tie kaut ko mainīs? Vismaz varu iesākt ar to, kāpēc. Jo tas ir daudz grūtāk, nekā es domāju, – laulības, dzīve. Tas viss.

Sākumā viss ir vienkārši. Tu iepazīsties ar kādu lielisku, gudru un asprātīgu cilvēku. Kādu, kurš ir labāks par tevi, – jūs abi to zināt, vismaz zināmā mērā. Tu viņā iemīlies. Taču vēl vairāk tu iemīlies viņa priekšstatā par tevi. Tu domā, ka tev ir palaimējies. Jo tev ir palaimējies.

Tad paiet laiks. Jūs abi pārāk daudz maināties. Jūs pārāk lielā mērā paliekat tādi paši. Patiesība lēnītēm izgraužas laukā, un apvārsnis satumst. Beigu beigās vienīgais, kas tev atliek, ir cilvēks, kurš saskata tevi tādu, kāds tu patiesībā esi. Un agrāk vai vēlāk viņš paceļ augšup spoguļi un tu esi spiests to saskatīt savām acīm.

Un, velns parāvis, kurš gan spētu ar kaut ko tādu sadzīvot?

Tāpēc tu dari, ko vien vari, lai izdzīvotu. Tu sāc meklēt jaunu acu pāri.

LIZIJA

SESTAIS JŪLIJS, PIRMDIENA

Saule slīdēja zemāk debesskrāpju mežā aiz mana kabineta loga. Es iztēlojos, ka sēžu pie sava rakstāmgalda, ļaujot tumsai iestāties pilnībā. Prātojot, vai šonakt tā beidzot varētu aprīt mani visu. Kā es ienīdu šo stulbo kabinetu.

Pretējā augstceltnē iedegās gaisma. Drīz iedegsies vēl citas – cilvēki turpināja strādāt un dzīvot. Ņemot vērā visus apstākļus, droši vien vislabākais būtu pieņemt, ka es te kārtējo vakaru atradīšos ilgāk. Visbeidzot es pasniedzos un ieslēdzu gaismu.

Nelielajā spoži apgaismotajā aplī uz grīdas atradās nepēstās pusdienas, kuras Sems man bija no rīta iesaiņojis līdzņemšanai, – īpašā tītara gaļa ar pipariem un Šveices sieru uz rudzu maizes ar burkānu piedevām –, jo viņš gluži saprotamā kārtā raizējās, ka man trūkst vitamīnu. Sems man iesaiņoja pusdienas līdzņemšanai katru dienu tajos vienpadsmit gados, ko mēs bijām nodzīvojuši kopā

Ņujorkā – astoņus no tiem laulībā –, pat tajos rītos, kad viņš pats negāja uz darbu.

Negribīgi paspēru savas neapēstās pusdienas, ieskatīdamās pulkstenī uz datora: septiņpadsmit minūtes pāri septiņiem. Vēl nemaz nebija tik vēls, taču man likās, ka *Young & Crane* birojā laiks allaž velkas lēni. Mani pleci nošūka, cenšoties pievērsties pilnīgi neizteiksmīgajai atbildes vēstulei Tieslietu departamentam, kuru es izskatīju pēc cita vecākā asociētā jurista lūguma, jo viņam nebija nekādas pieredzes krimināllietās. Klients bija mobilo telefonu bateriju ražotājs, un vairāki tā valdes locekļi tika apsūdzēti iekšējas informācijas izmantošanā savtīgos nolūkos. Tā bija tipiska krimināllieta, ko uzņēmas mūsu firma: negaidīts šķērslis stabila korporatīvā klienta ceļā.

Young & Crane nebija centīgas balto apkaklišu noziegumu krimināltiesību struktūrvienības. Toties uzņēmumam bija Pols Heistingss, bijušais Ņujorkas Vardarbīgo un organizēto noziegumu nodaļas Dienvidu apgabala vadītājs. Un tagad viņiem bija arī es. Pols bija strādājis federālajā prokuratūrā pirms manis, taču viņam bija ciešas attiecības ar manu mentori un priekšnieci Mēriju Džo Braunu, kura pirms četriem mēnešiem bija ierosinājusi, lai Pols man piedāvātu darbu firmā. Pols bija iespaidīgs, labi pazīstams advokāts ar gadu desmitiem ilgu pieredzi, taču *Young & Crane* firmā viņš man allaž atgādināja nesen pensijā aizgājušu sacikšu zirgu, kurš izmisīgi raujas uz vārtu pusi, lai atkal rādītu klasi.

M&M's. Tos man vajadzēja, lai izburtos cauri vēstulei, kas, par spīti visiem maniēm pūliņiem vēl aizvien nebija nekā vairāk par trim nožēlojamām rindkopām ar nepārliecinošiem izvairīšanās un aizstāvības argumentiem. *Young & Crane* pārbāztajā uzskatu skapītī gandrīz vien-

mēr varēja atrast *M&M's* – tas bija labums, kam vajadzēja atvieglot visu vakaru nostrādājušo darbinieku grūto dzīvi. Jau grasījos doties tos meklēt, kad mobilajā telefonā rakstāmgalda galā – tā, lai nenovērstu manu uzmanību, – parādījās ziņa par pienākušu elektronisko pastu. Vēstule manā personiskajā pastkastē bija no Millijas, un temata laukā bija norādīts "Lūdzu, piezvani man". Tā nebija viņas pirmā vēstule pāris pēdējo nedēļu laikā. Millija parasti nebija tik uzstājīga, taču nevarēja teikt, ka tas būtu bezprecedenta gadījums. Tas nenozīmēja, ka būtu noticis kaut kas ārkārtējs. Ievietoju ziņu mapē "Vecākas vēstules" pat neatverot. Gan es to izlasīšu līdz ar viņas pārējām nesenajām vēstulēm – beigu beigās es vienmēr to izdarīju –, tikai ne šovakar.

Mans skatiens vēl aizvien bija pievērstš mobilajam, kad iezvanījās biroja telefons. Zvans no ārpusē uz manu tiešo līniju, kas bija nosakāms pēc signāla. Jādomā, ka Sems. Nebija daudz cilvēku, kas zināja manu jauno darba numuru.

– Runā Lizija, – es atbildēju.

"Jums pienācis pēcapmaksas zvans no Ņujorkas pavalsts labošanas darbu iestādes, un zvanītāja vārds ir..." datorizēta vīrieša balss norunāja, un tad iestājās nebeidzama pauze.

Es aizturēju elpu.

– Zaks Greisons, – noteica reāla cilvēka balss, un tad ziņa atkal pārvērtās ierakstā. "Spiediet taustiņu viens, ja piekrītat segt izdevumus."

Izelpoju, sajuzdama atvieglojumu. Taču Zaks... tas man neizteica. Paga – Zaks Greisons no Pensilvānijas Universitātes juridiskās fakultātes? Nebiju domājusi par Zaku vismaz pāris gadus, kopš brīža, kad izlasīju *New York Times* aprakstu par korporāciju ar nosaukumu

ZAG – kā izrādījās, ārkārtīgi veiksmīgu loģistikas jaunuzņēmumu Paloalto, kuru viņš vadīja. ZAG veidoja kaut ko līdzīgu ekskluzīva dalībnieka statusam neskaitāmiem sikiem uzņēmumiem, kas gribēja sacensties ar *Amazon*. Preču piegāde neizklausījās pārlietu smalki, taču izskatījās, ka tas ir ļoti ienesīgs rūpals. Faktiski mēs ar Zaku nebijām runājuši kopš izlaiduma. Ierakstītā balss atkārtota norādījumus, brīdinot, ka laiks drīz beigsies. Nospiežu vieninieku, apstiprinot savu izvēli.

– Runā Lizija.

– Ak, paldies Dievam. – Zaks krampjaini izelpoja.

– Zak, kas notiek? – Šāds jautājums bija neprofesionāla pārteikšanās. – Pagaidi, neko neatbildi. Šie zvani tiek ierakstīti. Tu to zini, vai ne? Pat ja tu man zvani kā advokātei, nevajag domāt, ka šāda saruna ir konfidenciāla.

Pat pieredzējuši juristi dažreiz kļūva komiski, ja jautājums skāra viņus pašus. Krimināllietās viņi bija pilnīgi nelietojami.

– Man nav nekā slēpjama, – Zaks noteica, izklausīdamies tāpat kā jebkurš jurists, kurš nonācis likuma pretējā pusē.

– Vai tev nekas nekāiš? – es jautāju. – Sāksim ar to.

– Nu, es atrodos Raikersā, tāpēc... – Zaks klusi noteica. – Ir bijis arī labāk.

Nekādi nespēju iztēloties Zaku Raikersā, tik lielā cietaumā, ka tas aizņēma veselu salu. Tā bija nežēlīga vieta, kur latīņamerikāņu narkotiku karaļi, sadistiski slepkavas un iesīkstējuši izvarotāji bīstamā kārtā atradās līdzās puisim, kurš gaidīja tiesu par narkotiku paciņas pārdošanu graša vērtībā. Zaks nebija nekāds būdīgais puisis. Viņš allaž bija izcēlies ar savu mīkstčaulību. Tādā vietā kā Raikersa viņam nebija izredžu.

– Kāda ir tava apsūdzība? Un es runāju tikai par apsūdzības faktiem, nevis to, kas patiesībā notika.

Bija ārkārtīgi svarīgi neapspriest neko inkriminējošu, un to varēja viegli aizmirst. Reiz mans birojs bija balstījies visu apsūdzību vienā vienīgā ierakstītā sarunā ar cietumnieku.

– Ē, uzbrukums policistam. – Zaks izklausījās nokauņēties. – Tas bija negadījums. Es biju sarūgtināts. Kāds saķēra mani aiz rokas, un es to atrāvu. Mans elkonis trāpīja policistam sejā, un viņam sāka asiņot deguns. Es jūtos nejauki, taču acīmredzami neizdarīju to tīšām. Man pat nebija ne jausmas, ka viņš atrodas man aiz muguras.

– Vai tas notika kādā bārā vai tamlīdzīgi? – es jautāju.

– Bārā? – Zaks izklausījās samulsis, un es jutu, ka mani vaigi pietvīkst. Tas bija savāds pieņēmums. Bārs nebija tā vieta, kur sākās lielākās problēmas. – Ē, nē, tas nebija bārs. Tas notika mūsu mājā Pārksloupā.

– Pārksloupā? – Tas bija mans rajons vai arī ļoti tuvu manam rajonam. Oficiāli mēs dzīvojām Sansetpārkā.

– Mēs pārcēlāmies uz Bruklinu no Paloalto pirms četriem mēnešiem, – Zaks sacīja. – Es pārdevu savu firmu, pilnībā pārstāju tajā darboties. Šobrīd veidoju uzņēmumu šeit. Pilnīgi jauna teritorija. – Zaka tonis bija kļuvis kokains.

Taču viņš vienmēr bija tāds, mazliet neveikls. Mana juridiskās fakultātes istabas biedrene Viktorija mēdza viņu saukt par dīvaini, bet mazāk pielaidīgos brīžos pat ļaunākos vārdos. Tomēr man Zaks patika. Protams, viņš bija mazliet nūģis, toties uzticams, gudrs, prata klausīties un bija apveltīts ar patīkamu tiešumu. Piedevām viņš bija tikpat neapturami apņēmīgs kā es, un tas man likās mierinoši. Mums ar Zaku bija arī citi kopīgi saskares pun-